

«Сьогодні є чотири вороги, які працюють на знищення нашої державності. Це – олігархи, популісти, радикали і сепаратисти. Країна перебуває на піку атаки на незалежність»

№ 1 • ЖОВТЕНЬ • 2015

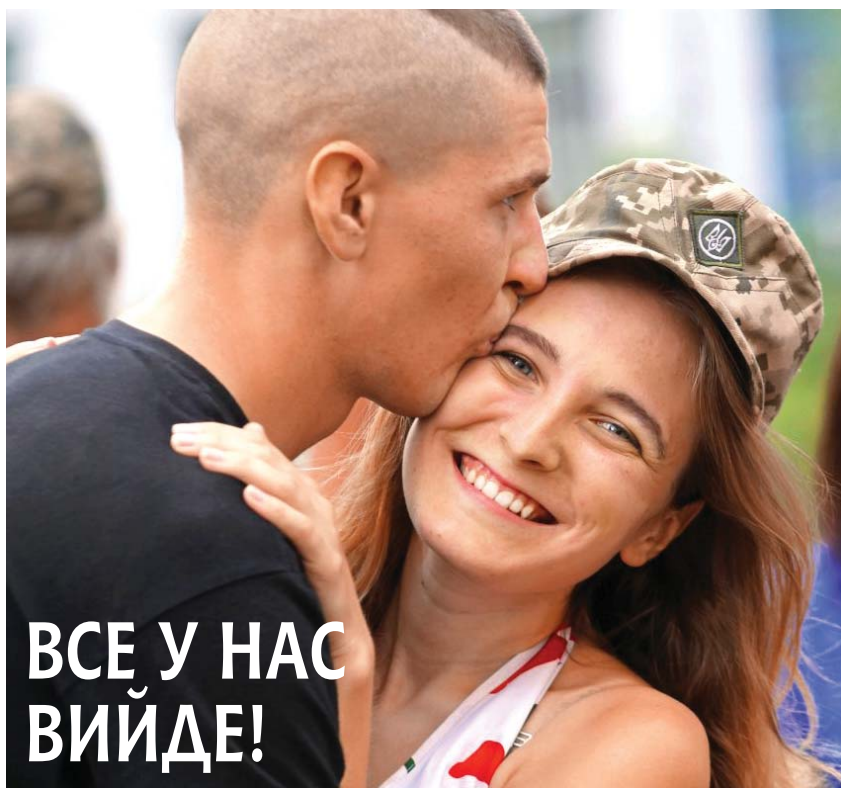
СОЛІДАРНІСТЬ

ПАРТІЙНА ГАЗЕТА

ЗБЕРЕГТИ КРАЇНУ

Що змінять місцеві вибори 25 жовтня

Україна переживає грізне лихоліття. Росія, яка має одну з найбільших армій у світі, розв'язала проти нашої держави неоголошену війну. Анексовано Крим, російські війська вторглися на Донбас і утримують там окуповані території. Завдяки ефективній роботі Президента, підвищенню обороноздатності країни та міжнародному тиску на агресора сьогодні спостерігається затишшя. Кількість обстрілів зменшилася, тривожних повідомлень про загиблих та поранених – значно поменшало

**ВСЕ У НАС
ВИЙДЕ!**

Українцям не потрібні «плакальники за народ». У політиці найбільш затребуваними мають бути ті, хто здатний проводити зміни

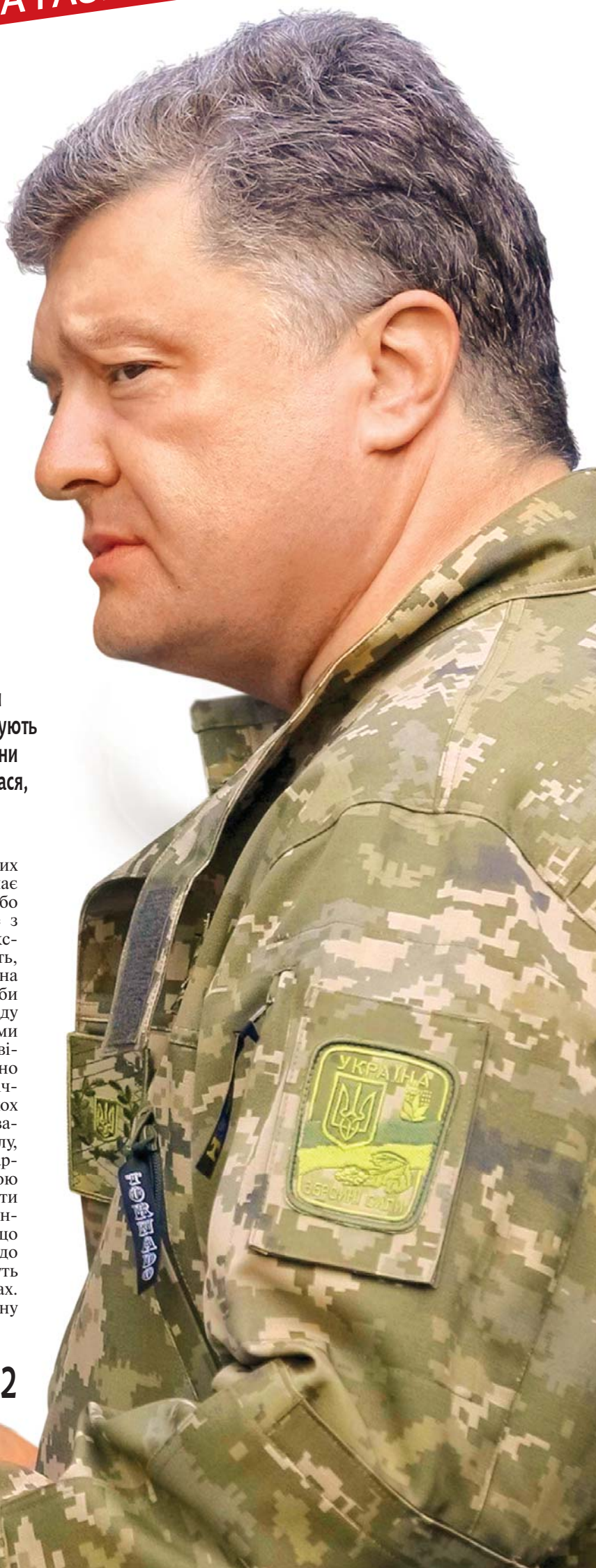
стор. 4

НАСЕЛЕННЯ окупованих територій уже не сприймає ідей «російського світу», бо переконалося, що він несе з собою смерть і розруху. Експерти справедливо вважають, що загарбницькі плани Путіна не мали б жодного сенсу, якби не спиралися на місцеву владу на окупованих територіях. А ця влада, як відомо, складається переважно з «регіоналів» та їхніх поплічників, котрі впродовж кількох років розколювали та грабували країну. Політика розколу, на якій трималася влада Партії регіонів, і стала причиною того, що російські окупанти досі перебувають на українській землі. Тепер ці сили, що оформилися в опозицію до української влади, прагнуть реваншу на місцевих виборах. Аби й далі розколювати країну та грабувати недограбоване.

Напередодні виборів Україна постанала перед чотирма загрозами.

стор. 2

ДЕМОБІЛІЗОВАНИЙ БОЄЦЬ ЗБРОЙНИХ СИЛ.
ДНІПРОПЕТРОВСЬК, ВЕРЕСЕНЬ 2015 РОКУ

УНІАН

ВИБОРИ—2015

ЧОМУ Я В КОМАНДІ ПРЕЗИДЕНТА

ЮРІЙ ЛУЦЕНКО
голова фракції БПП у ВР

Це єдина сила, здатна втримати несучі конструкції країни

Бо сьогодні це єдина з сильних політичних структур, яка може втримати несучі конструкції країни. Маю дуже погані відчуття того, що ми переживаємо під намагання різних сил розвалити державу. Не Порошенко, не БПП, а саме державу. «Солідарність» — БПП — єдина політична сила, яка утримує стабільність у державі. Будь-які потрясіння в нашій країні, як показує історія, можуть призвести до її розпаду. Саме тому я в БПП, бо моє завдання — зубами тримати стабільність. Ми поступаємо власними амбіціями, часом проводимо жорстку політику щодо своїх колег усередині партії заради національних інтересів.

ГЕОРГІЙ ТУКА
голова Луганської ВЦА

Сидячи на дивані, країну не зміниш

Так, я належу до команди Порошенка...

Більш як чверть століття я мріяв про іншу державу. Робив усе, що було в моїх силах, але загальний результат, на жаль, плачевний... Коли мені запропонували взяти участь у перетвореннях, я прийняв це запрошення. Не треба покладатися на когось, а братися за роботу самому — так, гадаю, мають робити всі. Бо, сидячи на дивані перед ноутбуком і критикуючи всіх і вся, нічого не зміниш у країні. Досягти якісних змін можна лише тоді, коли береш на себе відповідальність і щоденно працюєш.

ОКСАНА ЮРИНЕЦЬ
народний депутат, БПП

Людина має бути щасливою від того, що живе в Україні

Команда «Солідарності» — Блок Петра Порошенка дає можливість усім, хто прагне якісних змін у країні, робити ці зміни. Зробити країну, у якій кожен українець розумів би, що від нього залежить абсолютно все, що він може досягти успіху саме в цій країні, може жити і розвиватися тут, що він є господарем на своїй землі, щоб пишався тим, що він українець. Щоб людина відчувала себе щасливою з того, що вона проживає і працює в Україні.

МУСТАФА ДЖЕМІЛЄВ
лідер кримських татар, БПП

Мені імпонує Порошкове бачення розвитку держави

Петро Порошенко — це Президент, за якого я голосував, і я зараз не бачу достойніших за нього кандидатів до цієї зміни. Зробити країну, у якій кожен українець розумів би, що від нього залежить абсолютно все, що він може досягти успіху саме в цій країні, може жити і розвиватися тут, що він є господарем на своїй землі, щоб пишався тим, що він українець. Щоб людина відчувала себе щасливою з того, що вона проживає і працює в Україні.

ГЕННАДІЙ МОСКАЛЬ
голова Закарпатської ОДА

Я з тими, хто буде, а не веде до розрухи

А в якій команді я ще можу бути? Я в тій команді, яка виступає за реформи, а не в тій, яка, прикриваючись псевдопатріотичними, радикальними чи взагалі незрозумілими гаслами, веде країну до хаосу, розрухи та інших негараздів. Жоден член «Солідарності» не був задіяний ні в Мукачівських подіях, ні під Верховною Радою (під час вибуху гранати) чи будь-де, коли порушувалася громадський порядок... Тому я тут.

МАРІЯ МАТІОС
письменниця, депутат ВР, БПП

Я в команді, яка стоїть на державницьких позиціях

Свого часу, коли я дала згоду приєднатися до команди Віталія Кличка в політиці, я прийняла для себе принципове рішення: я беру на себе сміливість робити спроби міняти політичне життя в Україні, не міняючи своїх світоглядних позицій. Зараз я із тими людьми, які однозначно твердо стоять на державницьких позиціях. Я вірю, що місцеві вибори приведуть у цю команду людей, які думають так, як і я. Хай і романтиків, але які можуть робити дуже потрібні речі для України.

ІРИНА ГЕРАЩЕНКО
народний депутат, БПП

Наша єдність стане найкращою відповіддю агресору

Єдність, командна робота, державницький підхід до розв'язання ключових проблем є сьогодні надзвичайно важливими для збереження суверенітету і цілісності України. Я підтримую команду, яка це усвідомлює і виступає проти внутрішнього розбрату і чвар. Дуже важливо, що УДАР Віталія Кличка продемонстрував істинно державницький і прагматичний приклад справжньої командної роботи, об'єднавшись із БПП в єдину політичну силу. У нас є зовнішній ворог. Найкращою відповіддю на агресію РФ буде не тільки сила нашої армії, а й реальність наших реформ, які потрібно впроваджувати разом, спільною командою.

ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІ ПРИЙМАЮТЬ ПРИСЯГУ НА ВІРНІСТЬ НАРОДОВІ УКРАЇНИ

ЗБЕРЕГТИ КРАЇНУ

закінчення. початок на стор. 1

Це — сепаратизм, олігархи, популізм і радикалізм. Усі ті «ізми» мають своє втілення в конкретних політичних силах та іменах. Від нашої готовності поставити цим загрозам заслін на місцевих виборах і залежить доля української державності.

Отже, місцеві вибори мають пом'якшити самоврядні структури, тобто стати заключним акордом у перезавантаженні всієї влади, яке розпочалося після Майдану. Вибори проводитимуться за відкритими партійними списками.

Вони покликані відправити в небуття армію корумпованих депутатів і чиновників епохи Януковича. Забезпечити нову якість місцевих органів влади, обрання туди нових людей. Це особливо важливо напередодні внесення змін до Конституції. Адже вони передбачають децентралізацію влади і кардинальне розширення повноважень органів місцевого самоврядування. Зокрема й бюджетних.

Буде кардинально скорочено нинішню 220-тисячну армію депутатів усіх рівнів, що збереже значні бюджетні кошти.

Нинішні вибори викликають можливість обрання на посаду мера випадкових осіб мізерним процентом голосів (згадаймо Леоніда Черновецького, який реально набрав 15 відсотків).

Адже у великих містах України вибори проходитимуть у два тури — звисно, якщо хтось із кандидатів не набере більш як 50 відсотків голосів уже в першому турі.

Підвищення прохідного бар'єра для партій з 3 до 5 відсотків має на меті не пропустити в місцеві органи влади нашвидкуруч «зляпані» під вибори партійні проекти.

Нарешті, уперше передбачено можливість відкликання депутата місцевої ради виборцями. Для заміни обранця, який не виправдав довіри людей, не потрібно буде чекати наступних виборів.

ДМИТРО ГРУНЬ

ПАРТІЯ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ

3 виступів на з'їзді «Солідарності» –
Блоку Петра Порошенка

«НАШЕ ГОЛОВНЕ ЗАВДАННЯ – ЗБЕРЕГТИ КРАЇНУ»

ВІТАЛІЙ КЛИЧКО,
голова партії «Солідарність» – БПП

«Наша команда – люди, готові брати на себе відповідальність за країну. У цей складний час головне наше завдання – зберегти країну. Ми повинні сформувати команди на місцях, які мають чітку стратегію і план дій. Привести до влади людей, яким довіряє суспільство, незважаючи на те, є вони членами партії чи ні, і забезпечити розвиток регіонів».

«ВІДКИНУТИ АМБІЦІЇ І ОБ'ЄДНАТИСЯ»

АНДРІЙ ЯНЧЕНКО,
командир батальйону «Київська Русь»

«На війні ми пліч-о-пліч воякували перемогу. І я впевнений, що, відкинувши амбіції і об'єднавшись в одну команду, ми зможемо зробити Україну не просто успішною, а найкращою країною у світі».

«ВІД НАШОЇ ПАРТІЇ ЗАЛЕЖИТЬ, ЧИ ВИСТОЇТЬ ДЕРЖАВНІСТЬ»

ЮРІЙ ЛУЦЕНКО, керівник фракції БПП у ВР

«Сьогодні є чотири вороги, які працюють на знищення нашої державності. Це – олігархи, популісти, радикали і сепаратисти. Країна перебуває на піку атаки на незалежність. І сьогодні від нашої партії залежить, чи вистоятиме наша державність. Ми – провайдери українського інтересу у парламенті. Ми об'єднуємо навколо себе

політичних партнерів із партій УДАР і «Народний фронт», активістів, волонтерів, бійців АТО і безпартійних професіоналів. Ми пропонуємо людям правопорядок, економічні реформи, механізми боротьби з корупцією. Сьогодні держава у небезпеці, і партія йде на місцеві вибори, щоб сформувати відповідальну вертикаль влади.

Ми пропонуємо країні опертися на стабільну силу людей, які беруть на себе відповідальність».

«МИ НЕ МОЖЕМО ВІДСТУПАТИ – НА КОНУ МАЙБУТНЄ УКРАЇНИ»

МІХЕЙЛ СААКАШВІЛІ, голова Одеської ОДА

«Настав час для нового покоління чистими руками будувати нову Україну. Ми маємо історичний шанс створити приклад української державності.

Президент Порошенко запросив до України реформаторів з усього світу. А всередині країни я бачу мільйони чесних людей, патріотів, героїв, якими пишається світ.

І сьогодні від нас залежить – чи запустимо ми реформи в Україні, чи подолаємо корупцію і владу олігархів. Ми не можемо відступити, бо на кону майбутнє цієї чудової країни, яку я люблю всім серцем».

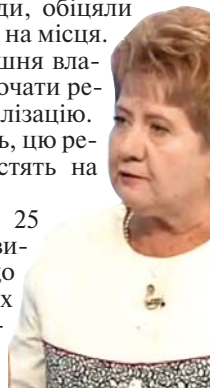
«ВИБОРИ ОНОВЛЯТЬ КОМАНДУ»

ОЛЕКСАНДРА ШЕРЕМЕТЬЄВА,
Омельницький сільський голова

«Усі політичні сили, які приходили до влади, обіцяли передати владу на місця. Та тільки нинішня влада змогла розпочати реальну децентралізацію.

Сподіваємось, цю реформу не спустять на гальмах.

Для цього 25 жовтня ми повинні привести до влади сміливих менеджерів нової формации».

ОСТАННІЙ КРОК ДЛЯ ПЕРЕЗАВАНТАЖЕННЯ ВЛАДИ

Перший заступник голови фракції Блоку Петра Порошенка у Верховній Раді Ігор Кононенко розповів, з чим партія йде на вибори й чому вони такі важливі для України

■ **Ігорю Віталійовичу, місцевим виборам, які відбудуться 25 жовтня, приділяють особливу увагу. Чому вони такі важливі?**

Місцеві вибори нині важливі тому, що вони є останнім кроком у перезавантаженні влади в країні. Першим кроком були президентські вибори навесні 2014 року, другим – парламентські вибори восени 2014-го, і нині ми робимо третій крок щодо остаточного перезавантаження всієї вертикалі влади в країні. Ні для кого не секрет, що в багатьох місцевих радах засідають колишні регіонали і доволі одіозні люди, які пов'язані з сепаратизмом та криміналом...

■ **Як би ви просто пояснили людям, чому потрібно голосувати саме за «Солідарність» – БПП?**

Народ України зробив свій вибір рік тому, обравши Президентом Петра Порошенка. Далі народ також визначився, віддавши більшість голосів за

представників Блоку Петра Порошенка. Ми маємо сьогодні найбільшу фракцію у Верховній Раді – понад 140 депутатів. І вважаємо, що логічно було б і на місцевому рівні довіритися нашій політичній силі, аби ефективно проводити політику Президента. Вважаємо, що маючи таку чітку вертикаль, зможемо надійно представляти місцеві громади та вирішувати їхні проблеми.

■ **Одне з гасел партії – «Зберегти країну»... Які загрози стоять сьогодні перед країною?**

Що стосується цих місцевих виборів, то головна загроза – реванш так званих опозиційних сил. По суті, це колишні регіонали, новостворені партії сепаратистського спрямування та численні проєкти, які фінансуються Росією.

Інша загроза – розкол усередині демократичних сил. Вона, на жаль, цілком реальна сьогодні. Але є чітка позиція Президента, що партії демократичного спрямування мають бути разом. І докладатимемо всіх зусиль, аби не допустити розколу й утриматися від взаємозвинувачень. Нині ми це й демонструємо.

Закликаємо всі інші демократичні сили

координувати дії і після виборів на місцях формувати в радах більшість і втілювати проєкти з децентралізації та інші реформи.

Ще одна загроза – економічна криза. На сьогодні маємо позитивні сигнали. На мій погляд, економічне дно ми вже пройшли, адже якщо торік мали п'ять мільярдів доларів золотовалютних резервів у Нацбанку, то нині – 13 мільярдів. Порівняно з минулим роком на 4% зросла кількість депозитів у банківській системі... По суті, інфляцію зупинено і є всі передумови для початку економічного зростання. Хоча впевнено стверджувати, що економічна криза цілком відступила, ще, на превеликий жаль, не можемо. Тому нам сьогодні як ніколи потрібна консолідація сил, щоб усі ці цикли подолати.

■ **Очевидно, що популярність пропрезидентської партії перебуває в прямій залежності від загальної ситуації в країні... Як би ви охарактеризували наші головні досягнення за півтора року після Майдану?**

За останній рік ми практично з нуля створили повноцінну армію, яка сьогодні здатна боронити державу. Це величезний здобуток! Передусім, це заслуга Президента Петра Порошенка. Він і досі 70 відсотків свого часу приділяє питанням, пов'язаним з безпекою країни. Мінські домовленості, за які владу часом критикують, є для нас насправді віком можливостей. Зокрема, підписання Мінських угод дало нам можливість і час для створення боєздатної армії. І сьогодні Росія вже не здатна вчинити проти нас те, що могла зробити рік тому. Скажімо, одним ударом за тиждень взяти Маріуполь і прорубати собі коридор до Криму... Чи завоювати Харківську область... Зараз

плани блицкригу приречені на провал, бо Українська армія може дати гідну відсіч агресору.

На міжнародній арені створено дієздатну антипутінську коаліцію, що запровадила проти Росії першу і другу хвилю санкцій... І це теж заслуга, насамперед, Президента України. Санкції справді допомогли Україні боротися з агресором.

Ми й далі повинні виконувати Мінські домовленості й демонструвати світу, що ми їх виконуємо, а також реформуємо країну.

Дуже важливо, аби ми прийняли зміни до Конституції щодо децентралізації. І в грудні ми мусимо набрати необхідні 300 голосів у парламенті, щоб передати місцевим громадам право керувати на своїй території. Фінансові можливості вже надано прийнятими змінами до бюджету України на 2015 рік. І цього року 40% коштів розпоряджаються місцеві громади. Наприклад, для Львова це – 1 мільярд гривень, для Одеського регіону – 800 мільйонів... Київ отримав 1,2 мільярда. Цими великими коштами місцеві громади вже можуть користуватися. Наскільки ефективно вони це роблять? Мабуть, не завжди і не в усіх регіонах. Саме тому нам потрібні місцеві вибори, аби в регіонах до влади прийшли люди, які б могли реалізувати реформу місцевого самоврядування й ефективно розпоряджатися коштами громад.

■ **В Україні вже є об'єднані місцеві громади. Як вибори відбуватимуться там?**

Нові громади, які об'єдналися, повинні брати участь у місцевих виборах і повинні обрати собі представницькі органи влади. На жаль, є і колізії. Скажімо, у Тернопільській області кілька громад об'єдналося,

але облрада, де більшість має партія «Свобода», не дала дозволу на створення цих громад і заблокувала цей процес. Але ми в Раді прийняли закон, який дає можливість Кабміну приймати рішення про об'єднання, якщо облрада не хоче цього робити, хоча за законом повинна робити це автоматично. Таким чином, нові об'єднані громади мають бути допущені до виборів і обрати собі керівників.

■ **Якими іменами у своїй команді «Солідарність» може пишатися?**

Вважаю, що ми зробили дуже відповідальний і правильний політичний крок, об'єднавшись із партією УДАР. Цей процес почався більше року тому. Лідер «Солідарності» і лідер УДАРу Петро Порошенко і Віталій Кличко домовилися про взаємопідтримку на виборах Президента України і на виборах мера Києва. Єдиним списком пішли на місцеві вибори в Києві і виграли їх. Потім був спільний похід під прапорами «Солідарність» – Блок Петра Порошенка на парламентські вибори. І третій логічний крок – ми об'єднали наші партійні структури перед місцевими виборами. З'їздом було прийнято рішення, що лідером партії став Віталій Кличко. Ця людина відома в усьому світі як успішний спортсмен, а тепер уже й політичний діяч. Нашим беззаперечним лідером у парламенті є політичний в'язень режиму Януковича – Юрій Луценко.

Звісно, ми пишаємось, що в наших лавах є такі яскраві особистості як Мустафа Джемільєв, Юлій Мамчур... Володимир Ар'єв, який очолює парламентську делегацію в ПАРЄ і достойно представляє нашу Верховну Раду і нашу партію європейській спільноті. Є багато достойних людей, які представляють нашу партію в парламенті і в суспільстві.

закінчення. початок на стор. 1

Чи бувають швидкі реформи?

Часто доводиться чути: а де ж, мовляв, ваші реформи, чому життя пересічних людей тільки погіршується?

Тут доречно нагадати, що проти України триває воєнна агресія з боку Росії. А в умовах війни, як відомо, економічного зростання не буває. Ті, хто прагне позитивних результатів тут і негайно, нагадують дітей, котрі чекають на диво, яке трапляється лише в казках.

Протягом усіх років незалежності накопичувалися проблеми, які влада боялася чи не хотіла вирішувати. Корупція, неефективність державного апарату, бездумне марнотратство енергетичних та інших ресурсів, абсурдна система соціальних пілг, якими часто користуються зовсім не ті, хто їх потребує...

Часто наводять приклади успішних реформ у Польщі, Грузії, Чилі, Сінгапурі, Китаї. Та в тім-то й справа, що позитивні результати цих реформ з'явилися там далеко не відразу. Можна тільки уявити, що відчували громадяни тих країн у перші роки реформування, коли ламалася стара система управління, сталих відносин та звичок і формувалася нова. Якщо хтось вважає, що все там проходило швидко й безболісно, без помилок і рецидивів старих проблем, той глибоко помиляється.

Реформи в принципі не можуть дати позитивний результат негайно. Реформування економіки, державного управління, правоохоронних органів та судової системи поступово створює критичну масу перетворень, які спочатку повільно, а потім дедалі швидше та відчутніше починають приносити позитивні результати.

Це як ліки. Не можна розраховувати на те, що наступного дня після прийняття перших пігулок самопочуття поліпшиться. Необхідно набратися терпіння. Чим довше накопичувалися негаразди зі здоров'ям, тим довше триватиме процес одужання.

«Нічого не бачу, нічого не чую»

Чимало людей зневірилися в здатності нашого народу здійснити

КРАЇНА

НАРОДЖЕННЯ НОВОЇ ПОЛІЦІЇ В ОДЕСІ

ВСЕ У НАС ВИЙДЕ!

довести самим собі та всьому світові, що ми спроможні створити обороноздатні Збройні Сили й захистити країну від зовнішнього ворога. Це вдалося зробити.

Королівство Кривих Дзеркал по-українськи

Зараз головний ворог не зовнішній, він — усередині країни. Ідеться про цинічний популізм політиків. Намагання представити наших громадян слабкими й нікчемними, вселити в них зневіру та розчарування у власних силах — замість того, щоб виробити для них механізми розв'язання проблем.

кальники за народ». Нині в політиці мають бути найбільш затребувані ті, хто спроможний на різних напрямках проводити необхідні реформи.

Зміни навколо нас

Похвали та підтримки заслужують ті, хто домігся обов'язкового декларування доходів, майна та витрат для всіх державних службовців і їхніх родин. Хто впровадив на законодавчому рівні порядок щодо обов'язковості щоквартального оприлюднення всіх видатків (до останньої копійки), які здійснюються за рахунок бю-

затвердження Конституції в 1996 році. Прокурори тепер лише підтримуватимуть у суді докази вини обвинувачуваних, зібрані органами слідства. Це дуже звучуватиме їхні можливості для корупції. І кардинально змінить взаємодію між громадянами і владою.

Нині народжується патрульна поліція, яку формують переважно з молоді, що не була пов'язана з корумпованою міліцією.

Також відбувається формування Національного антикорупційного бюро України, що займатиметься

ротьбу за реформу судової системи, з якої хочеться вигнати всіх і зразу.

Але діяти слід виважено й послідовно, крок за кроком, шляхом ухвалення юридично бездоганих змін до процесуальних норм, жорсткого покарання суддів за їхні порушення, запровадження максимально прискіпливого контролю за їхніми доходами, майном і видатками.

На жаль, за один місяць, та навіть за один рік, кардинально покращити ситуацію в судовій системі неможливо. Суспільству доведеться дотискати і політиків, і суддів, аби ця наскрізь просякнута корупцією система таки почала змінюватися. У цьому разі всім нам знову ж таки доведеться бути наполегливими й набратися терпіння. Але ця наполегливість обов'язково принесе позитивні плоди.

Попереду також надзвичайно важлива територіально-адміністративна реформа, яка має привести до децентралізації влади — з передачею більшості повноважень і стабільних джерел формування місцевих бюджетів громадам населених пунктів.

Позитивні результати від неї ми зможемо відчути теж не відразу, а лише за 5–7 років. По ходу, звісно, доведеться вносити якісь зміни до законодавства, щось уточнювати та врегульовувати. Наприклад, у Польщі цей процес уточнень та змін здійснюється досі, хоча реформа з децентралізації розпочалася ще на початку дев'яностих років.

Насправді, ми живемо в дивовижні часи змін, значення яких зможемо оцінити лише згодом.

Попереду нас ще чекає чимало труднощів, спротив корумпованого державного апарату, перелом наших звичок.

Російськовоєнна, інформаційна та економічна агресія не припинилася. Але реформи податкової та соціальної систем, енергосектора, житлово-комунального господарства нам доведеться проводити саме за таких непростих умов. Кращих поки що не буде.

Головне зараз — це віра у власні сили, бажання змін, наполеглива щоденна праця за реформування країни... І все у нас вийде!

БОРИС КУШНІРУК

КОЛИ УКРАЇНЦІ БУЛИ
РОЗДІЛЕНІ – ЇХ ПЕРЕМАГАЛИ
КОЛИ БУЛИ РАЗОМ – ЗАВЖДИ
ОТРИМУВАЛИ ПЕРЕМОГУ

ти кардинальні зміни в державі. Вони не хочуть бачити, як, хоч і повільно, дуже повільно, але ці зміни вже відбуваються. Щоправда, якщо бути відвертим, уряд розпочав реальні реформи лише цього року.

Торік — коли Росія вторглася в Україну, коли проходили вибори Президента й парламенту, займатися реформуванням можливостей майже не було.

Тоді важливо було сформувати легітимні органи державної влади, врятувати Українську державу від розколу та російської окупації,

Пригадую фільм радянських часів «Королівство Кривих Дзеркал», де юного принца лікували казками з жахами. «Чем больше слёз, тем больше облегчение. В слезах и заключается лечение»...

У тому дитячому кінофільмі принца навмисне тримали в слюзах та жахах, аби він був слабкий і нездатний видужати. Чи не нагадує принца з того фільму український народ? А персонажі — Абаж, Анидаг, Асирк, Нушрок — декого з наших політиків? (Якщо пригадуєте, прочитавши ці імена ззаду наперед, дістанете характеристику героїв).

Українцям потрібні не «пла-

джету та коштів державних підприємств. Хто забезпечив проведення через парламент змін до законодавства, що передбачають державні закупівлі виключно в електронній системі, обов'язкове оприлюднення інформації про реальних власників банків та засобів масової інформації, реєстрів нерухомості.

А згадаймо початок реформування правоохоронної системи. Більшість громадян, можливо, і не усвідомлює, які фундаментальні позитивні зміни відбуватимуться протягом наступних років у зв'язку з цим.

Тільки зараз органи прокуратури позбуваються функцій ведення слідства та загального нагляду, хоча це мало відбутися ще після

виключно розслідуванням корупційних злочинів високопосадовців, правоохоронців та суддів. Невдовзі буде обрано спеціального антикорупційного прокурора. Це дасть змогу співробітникам Антикорупційного бюро повноцінно запрацювати та продемонструвати громадянам результати боротьби з корупцією.

Розпочаті реформи, які змінюють нашу країну, можна довго перелічувати. За кожною з них стоять команди особистостей у парламенті, міністерствах і відомствах, Адміністрації Президента...

Що далі?

Суспільству, Президентіві Петру Порошенку та політичним силам, що його підтримують, ще необхідно буде вести запеклу бо-

СОЛІДАРНІСТЬ

БЛОК ПЕТРА ПОРОШЕНКА

ВИБОРИ-2015

10 ПРИЧИН ГОЛОСУВАТИ ЗА

ЗА мир

Без миру неможливо досягти успіхів в економіці та соціальній сфері. Саме тому Президент Петро Порошенко та його політична сила надають цьому питанню чи не найбільшої ваги. Мінські угоди, ініційовані Президентом, відвернули сценарій ескалації воєнного конфлікту й урятували тисячі й тисячі життів наших військових та мирних жителів регіону.

Путін, спіймавши облизня на полі бою, сподівається підірвати Україну зсередини, спровокувати масові заворушення, розвал коаліції, розпуск Верховної Ради. Свідомо чи несвідомо ці плани йому допомагають реалізувати радикальні та популістські політичні сили. Про це свідчать, зокрема, і провокації під парламентом 31 серпня, що призвели до загибелі та поранень правоохоронців.

«Солідарність» і політичні союзники партії активно відстоюють політику громадянського миру та спокою в Україні.

ЗА сильну армію

В Україні майже з нуля створено потужні Збройні Сили. Путін хотів захопити всю Україну, принаймні створити пояс Новоросії. Але це не вдалося йому з двох причин: завдяки позиції громадян України в цих регіонах і завдяки героїчному опору українських військових. Путін мусив усвідомити: воєнним шляхом він Україну вже не завоює і не знищить.

Тисячі членів «Солідарності» воюють або вже відвоювали своє в зоні АТО. А ще партія організувала свого роду «другий фронт» у тилу: члени «Солідарності» без бюджетних коштів, на волонтерських засадах, в усіх регіонах допомагають в організації матеріального забезпечення наших військових. Надається допомога сім'ям, які втратили батьків, братів та синів.

«Солідарність» — БПП залишається основною силою опору путінському режимові. Згуртувавшись із побратимами з УДАР та «Народного фронту», з волонтерами й громадськими активістами, з усіма, кому небайдужа доля держави, «Солідарність» іде на місцеві вибори для того, щоб захистити і зберегти країну та вести її шляхом євроінтеграції.

ЗА єдність

«Солідарність» сповідує нові підходи в українській політиці — єднання та консолідації демократичних сил. Відбулося об'єднання партії з УДАРОм Віталія Кличка. Ведеться тісна координація дій з «Народним фронтом» Арсенія Яценюка. Відмова від індивідуальних амбіцій заради спільної справи — це принципово нова сторінка в політичній історії України.

На жаль, раніше все відбувалося з точністю до навпаки. Чвари між демократичними силами фактично поховали свого часу здобутки Помаранчевої революції.

ЗА модернізацію держави

«Солідарність» — БПП взяла

активну участь у розробці пакета реформ, який запропонував Президент Порошенко у Стратегії сталого розвитку «Україна — 2020». Маючи найбільше представництво у парламенті (150 депутатських «багнетів»), партія завжди забезпечувала проходження у Верховній Раді президентських законопроектів та ініціатив.

Так, хотілося б, щоб реформи проводилися швидше й ефективніше. Але вже є перші обнадійливі результати. Ми розпочали децентралізацію влади з найважливішого напрямку — бюджетного. Місцеві бюджети отримали додаткові 40 млрд. гривень на нагальні потреби місцевих громад. Після прийняття президентських змін до Конституції до місцевих рад і призначених ними виконкомів перейдуть не лише бюджетні гроші, а й владні повноваження.

Фракція БПП стала ініціатором поліцейської реформи та реформи прокуратури. У ці органи через відкриті кадрові конкурси почали приходити нормальні, порядні люди. Сьогодні на вулицях міст України — молоді, інтелігентні, усміхнені та ввічливі поліцейські, готові прийти на допомогу людям. Нарешті в МВС та прокуратурі пішло на спад хабарництво.

На черзі — новий Податковий кодекс, який зніме ярмо з бізнесу. На черзі судова реформа, яка наразі наповнить словосполучення «справедливий суд» реальним змістом.

ЗА подолання корупції

За ініціативи Президента та фракції БПП в парламенті вже пройшов перші читання закон, який позбавляє народних обранців депутатської недоторканності. Партія доклала всіх зусиль для створення Національного антикорупційного бюро, яке з жовтня приступить до своєї роботи — «посадки» чиновників вищого рівня.

Голова «Солідарності» — БПП, мер Києва Віталій Кличко провів

1 МИР

2 СИЛЬНА АРМІЯ

3 ЄДНІСТЬ

4 МОДЕРНІЗАЦІЯ ДЕРЖАВИ

5 БОРІТЬБА З КОРУПЦІЄЮ

6 ОБМЕЖЕННЯ ВПЛИВУ ОЛІГАРХІВ

7 ЄВРОІНТЕГРАЦІЯ

8 СОЦІАЛЬНІ СТАНДАРТИ

9 ВІДКРИТІСТЬ ВЛАДИ

10 НОВІ ТЕХНОЛОГІЇ

надприбутки на пільгових преференціях і контролі над державними підприємствами. Так, рішення про підвищення ренти за користування надрами боляче вдарило по Ахметову. Фірташ та Льовочкін після прийняття закону про ринок природного газу втрачають контроль над об'єктами. Після прийняття закону про кворум зборів наглядових рад держава поступово повертає контроль над «Укрнафтою» від Коломойського.

ЗА євроінтеграцію

За рік команди Порошенка вдалося зробити для зближення

арені. Головне — сформовано міжнародну антипутінську коаліцію, яка санкціями підриває економічну основу нинішнього режиму в Росії.

Зусиллями нинішньої влади Україна позбувається газової залежності від Росії.

Ми скоротили споживання газу на 20%, і нині отримуватимемо з Росії лише третину від усіх наших потреб.

Найстрашніша зброя проти України тепер вислизає з рук Газпрому і Путіна.

ші «ластівки» вже звичного для країн Європи електронного врядування.

Відтепер в Інтернеті через систему «ProZorro» кожен бажаючий може подивитися все, що стосується конкурсів на державні закупівлі, — хто брав участь у тендері, яку ціну заявив, хто виходить на етап індивідуальних переговорів.

Це різко звукує можливості корупції — а вона тут процвітала, завдаючи держбюджету величезних збитків.

Поки що в тестовому режимі запущено портал публічних фінансів Edata, на якому викладається інформація про витрачання державних коштів.

Розвиваються також онлайн-сервіси видачі різноманітних довідок громадянам.

ЗА нові технології

Напевне, Україні ще далеко до Японії, але за останні рік-півтора, тобто за нинішньої влади, в нас нарешті з'явилися перші паростки високих технологій. Так, запровадження 3G-Інтернету відбулося за активної участі «Солідарності» та заступника глави Адміністрації Президента Дмитра Шимківа.

У лютому 2015 року держава дала трьом великим українським операторам мобільного зв'язку ліцензії на розгортання 3G-мереж. І вже в червні у Києві, Львові та Одесі з'явився швидкісний мобільний Інтернет.

Для України це значний технологічний крок уперед.

Тим часом наш авіаконцерн «Антонов» вийшов зі складу українсько-російського спільного підприємства і презентував проєкт нового середньомігстрального транспортника АН-132. І в концерну вже є замовлення на 42 нових літаки.

ЗА підвищення соціальних стандартів

Незважаючи на війну та пограбування держави режимом Януковича, нова влада докладає всіх зусиль для утримання соціальних стандартів.

Зарплати бюджетникам і пенсії виплачуються вчасно і в повному обсязі.

Нині на казначейських рахунках накопичено десятки мільярдів гривень, і вже цього місяця вчителі й лікарі отримають додаткові 400 гривень. Так, це невеликі гроші, але справи пішли вгору, найгірше — позаду.

ЗА відкритість влади

Не в останню чергу зусиллями БПП в Україні запрацювали пер-

ЄДИНА КОМАНДА — РЕАЛЬНІ СПРАВИ

України з Європою більше, ніж за попередні десятиліття. Ми підписали угоду про Асоціацію з ЄС, яку вже ратифікували 24 держави Євросоюзу.

З 1 січня 2016 року набуде чинності угода про зону вільної торгівлі України з ЄС.

За шлях до Європи, до цивілізованого світу, подаль від обіймів новітньої путінської імперії віддавали життя герої Євромайдану. Партія «Солідарність» завжди вважала євроінтеграцію одним з найважливіших напрямів своєї діяльності.

Зусиллями Президента та нашої дипломатії, у якій широко представлені члени «Солідарності», Україна досягла за останній час великих успіхів на міжнародній

ЗА деолігархізацію

З ініціативи Президента і за підтримки «Солідарності» ухвалено низку рішень, які позбавили українських олігархів можливості й далі здобувати багатомільярдні

УРОКИ ІСТОРІЇ

ІВАННА КЛИМПУШ-ЦИНЦАДЗЕ
ПЕРШИЙ
ЗАСТУПНИК ГОЛОВИ
КОМІТЕТУ ВР
У ЗАКОРДОННИХ
СПРАВАХ, БП

ГРІЗНЕ ЗАСТЕРЕЖЕННЯ ВЕЛИКОЇ РУЇНИ

Живучість нації визначається її здатністю враховувати уроки історії

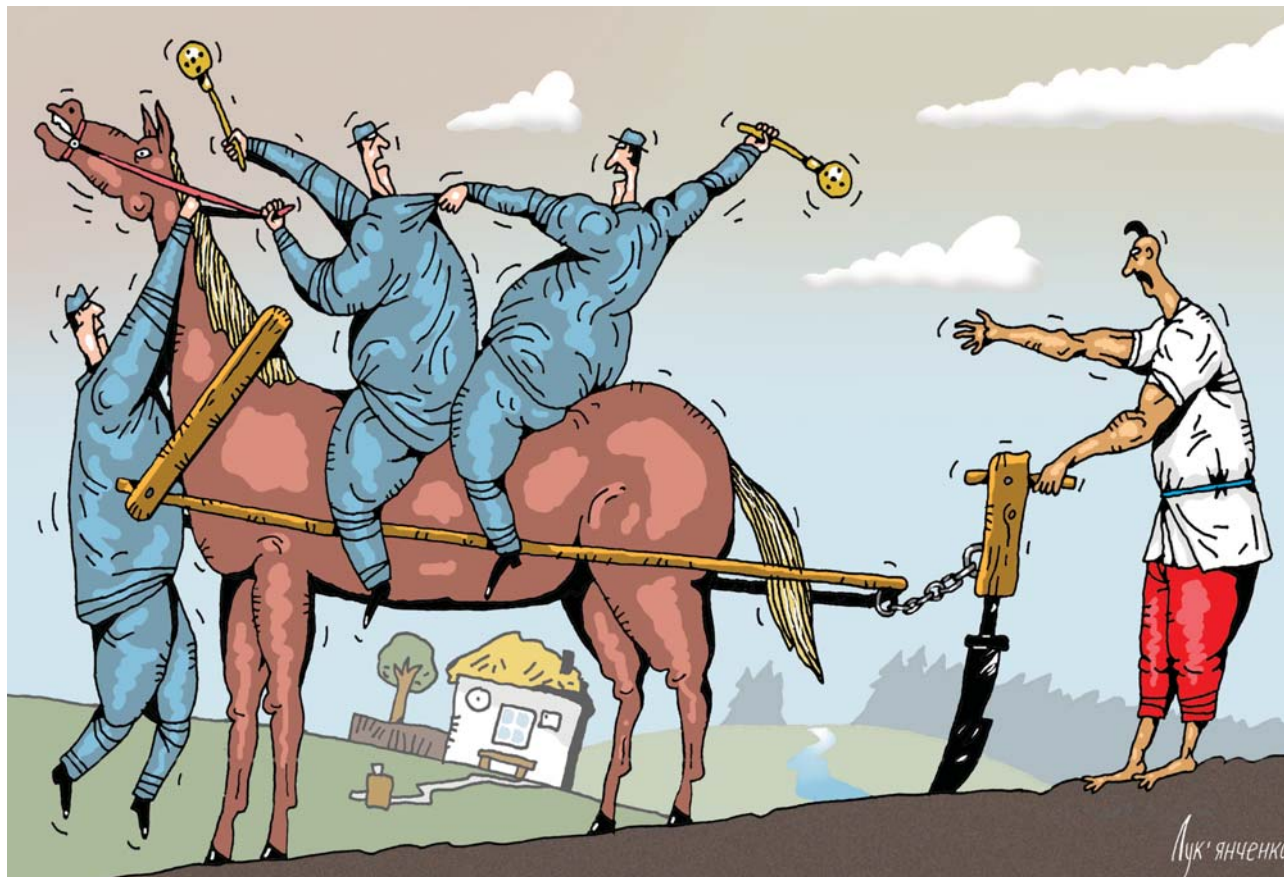
ПЕРЕДВИБОРНА ДЕМАГОГІЯ І РУХ У ЄВРОПУ

ЗА ОСТАННІЙ рік у євроінтеграційному напрямку Україні вдалося зробити досить багато. Зокрема щодо формування законодавчої бази для зміни правоохоронної системи, для боротьби з корупцією, розвитку ринку природного газу... Сподіваюся, що приймемо в другому читанні закон про фінансування політичних партій з бюджету. На жаль, ми ще не дійшли до ухвалення закону про державну службу, який, вважаю, є ключовим для того, аби країна почала функціонувати взагалі по-іншому.

Тепер важливо впроваджувати все це на виконавчому рівні. На жаль, багато речей відкладається через шалений сплеск популізму. І боюся, що за час, який залишився до місцевих виборів (25 жовтня), політичні сили намагатимуться проштовхнути ті законопроекти, які нібито спрямовані на розв'язання соціальних проблем, а насправді є піаром і мають на меті додати голосів у місцевих радах. І це дуже заважає...

Скажімо, зараз ми маємо шанс на візову лібералізацію, але Україна має зробити певну домашню роботу. Залишилося зовсім небагато, але кожен киває на іншого, мовляв, то не моя робота... Не зрозуміло, чому ми досі не призначимо віце-прем'єр-міністра (з реальними повноваженнями), який би відповідав за євроінтеграцію і координував дії відповідних структур. Та, схоже, міністерства не хочуть ділитися своїми повноваженнями...

Звісно, гальмує наш рух занадто повільне розкачування із заходами боротьби з корупцією. Адже країні Європи не хочуть експорту корупційних складників з України. Україна має показати, що є ефективною державою, яка здатна розв'язати цю проблему і поставити верховенство права справді на найвищий щабель. Зараз вирішити питання отримання Україною безвізового режиму стане ще складніше, оскільки новим серйозним викликом для ЄС стала проблема біженців. Саме тому нам необхідно бездоганно підготуватися, щоб при внутрішньому виконанні передумов Україною, у лідерів Євросоюзу не було жодних технічних підстав нам відмовити. А вже політичної волі, надіюся, їм вистачить, щоб прийняти позитивне рішення.

30-літній занепад

Руїною прийнято називати період історії України другої половини XVII ст., що характеризувався розпадом української державності й загальним занепадом. Вона тривала від смерті Богдана Хмельницького до початку правління Івана Мазепи — 30 років (1657—1687 рр.). Ті трагічні часи й досі відлякують в історичній долі України.

Чому постала Велика Руїна? Як запобігти повторенню руйнації?

Ось що пише про ці роки історик Олександр Єфименко: «Через якісь чверть віку, які минули з дня смерті Богдана, «руїна» Правобережної України досягла свого апогею. Подільська, Брацлавська й більша частина Київського воєводства перетворилися на пустелю... Далі в глибину краю пустеля робилася зовсім безлюдною. Розкішні ниви заростали бур'яном: ніде житла людського, ні ознаки стад, якими ще так недавно славилася Україна; здичавілі собаки вели жорстоку боротьбу за виживання з вовками... Припинився торговельний рух, заросли дороги».

Унікальний шанс

1648 року Україна отримала унікальний історичний шанс,

зазначає відомий історик Орест Субтельний. «Велике Українське повстання 1648 року перемогло, в результаті чого була усунена магнатська еліта і встановлена місцева адміністрація», — пише він. Зараз ми назвали б це системою військово-цивільних адміністрацій.

Козацькі території було поділено на 16 військових округів, або полків. Територія кожного полку ділилася на сотні, в яких військову та адміністративну функції виконували сотники. А найнижчий рівень адміністрації — це окреме містечко чи село, у якому влада належала козацькому отаманові.

Україна могла стати унікальним суспільством вільних козаків-землеробів, як цього хотіли селяни й рядове козацтво.

Історичні паралелі

Попри всі відмінності між історичними епохами, напрошуються аналогії з сьогоденням. Після перемоги Євромайдану Україна теж отримала унікальний історичний шанс, теж вигнала магнатську еліту. Тільки в ті часи магнатська еліта була польська чи спольщена, а нині — зросійщена й росій-

ності прийшли українські політики. Сьогодні теж є шанс провести децентралізацію влади і створити новий демократичний суспільний лад на основі повноважних місцевих громад. Є шанс побудувати справді Українську державу з реальним народовладдям та самоврядуванням.

Розбрат і чвари

Що завадило Україні середини XVII століття реалізувати свій потенціал? Історики дають чітку відповідь: брак єдності серед української еліти. «Серед козацьких ватажків виникли гострі розходження щодо того, чи лишатися Україні під Московією, чи ж шукати покровителів серед інших сусідніх держав», — пише Субтельний.

Ці розходження у верхах, поміж тими, хто (як сказали б ми зараз) були лідерами громадської думки, призвели до того, що навколо цих питань серед українців точилися запеклі суперечки ще десятиліттями по смерті Богдана Хмельницького. Результат — суспільний розбрат і внутрішні громадянські конфлікти. Як завжди буває в таких випадках, на внутрішню ослаблену державу почали зазіхати зовнішні вороги.

«Через 20 років після смерті Хмельницького перемоги над спільним ворогом були зведені нанівець нездатністю українців об'єднатися для досягнення спільної мети. У результаті було втрачено можливість політичного самовизначення, створену повстанням Хмельницького», — пише Орест Субтельний.

Агресія Москви

Обраний після смерті Богдана гетьман Іван Виговський та козацька старшина, на яку він

спирався, тяжіли до зближення з Польщею. Натомість козацькі та селянські маси були проти. Розкол відбувся і в старшині. Москва, відчувши слушний момент, зіграла на загостренні соціальних суперечностей і збурила повстання проти гетьмана. У червні 1658 року в кривавій битві двох українських армій переміг Виговський. Але ціна була надто високою — 50 тисяч українців з обох боків загинули у братовбивчій боротьбі.

Москва вирішила, що Україна тепер достатньо послаблена для прямої окупації. Почалося вторгнення величезного, майже 150-тисячного московського війська. Але козаки продемонстрували, що досі мають порох у порохівниціях. 29 червня 1658 року під Конотопом царське військо зазнало однієї з найстрашніших у війсьній історії Росії поразок.

Цар Олексій Михайлович одягнув жалобне вбрання, а москвичі чекали козаків Виговського. Але гетьман так і не дійшов туди. І знову на заваді стали внутрішні чвари, роздмухані ззовні. Кілька промосковських полковників звинуватили гетьмана в тому, що «він продає Україну полякам», і повстали. У жовтні 1659-го, не маючи змоги продовжувати війну з Московією, Виговський відмовляється від гетьманства.

Москва наслала на Україну нове військо. Воно настрашало нікчемного сина Богдана Хмельницького Юрка — і той завірив підірваний у Москві текст Переяславських угод. Цим самим забезпечив на століття наперед Росії нібито законний контроль над Україною.

У результаті Україна розкололася на Правобережжя та Лівобережжя, яке перебувало під контролем Москви. Велика Руїна розірваної на шматки України набирала страшного і трагічного розмаху.

У січні 1667 року поляки та росіяни підписали Андрусівський мир, котрим розділ України було закріплено документально. Але жодна сторона вже не брала до уваги саму Україну й не радилася з українськими гетьманами.

Від тих лих Україна не могла оклигати століттями.

Які висновки?

Велика Руїна — це історичний урок і грізне застереження для сучасних українських еліт. Для тих, хто в гонитві за рейтингами розхитує ситуацію в Україні, націлюється на громадянські конфлікти. І це в умовах запеклої війни з історичним ворогом — Росією, яка анексувала одну частину території України і вторглася силами своєї армії на іншу. Москва використовує ті самі методи, що й три з половиною століття тому, — сіє розбрат і чвари між українцями.

Невже не схаменуться «вождики»-популісти? Невже не читали бодай підручників з історії? Якщо Україна змарнує і цей шанс на національний суверенітет, демократію і самоврядування, іншого історія може вже й не подарувати.

**ЗНОВУ ЧАС ВИБОРУ:
РУЇНА АБО ЄДНАННЯ**

ська, Янукович і Азаров з синоч-ками, Клименко, Захарченко енд компанії... Усі сидять у Москві.

До влади після Революції Гід-

ВИКЛИК

З Росії мріє втекти третина молоді

У РОСІЙСЬКІЙ Федерації серед молодих людей віком від 18 до 24 років 38% хочуть швидше виїхати за межі Росії. Такі дані випливають з результатів соціологічного дослідження, яке проводилося серед мешканців 46 регіонів тієї країни.

Повідомляється, що еміграційні настрої переважають серед молоді (38% від 18 до 24 років) і серед високоосвічених людей (23%). Серед опитаних росіян, які хочуть залишити країну, частка тих, хто робить для цього конкретні дії, становить

45%, а серед опитаних у Москві – 59%. Насамперед вони беруться за вивчення іноземної мови (26%), збирають інформацію про країну в цілому – 23%, консультуються зі знайомими, котрі проживають за кордоном (20%).

СУТІЧКИ БІЛЯ ВЕРХОВНОЇ РАДИ
31 СЕРПНЯ 2015 РОКУ

НЕБЕЗПЕКИ РАДИКАЛІЗМУ-ПОПУЛІЗМУ

Окремі політичні сили готові йти на все, аби підвищити свої рейтинги, розхитати державу й добитися влади

У ПОЛІТИЦІ радикалізм — це готовність певної сили до вживання крайніх, у тому числі силових заходів задля досягнення своїх цілей.

Радикали не йдуть на компроміси й не зупиняються перед кров'ю, особливо чужою. Тому так часто в історії людства радикалізм переростає у тероризм.

Так було у Франції часів якобінського терору, коли під гільйотиною поліг цвіт нації, а потім і самі ініціатори масових страт. Так було в Росії 1917 року, коли радикали лівого й правого штибу зішлись в жорсткій громадянській війні, яка коштувала мільйонів життів. І не лише російському, а й українському, білоруському, кавказьким, середньоазійським та іншим народам Російської імперії.

Чи не найстрашнішим прикладом жорстких наслідків діяльності націонал-радикалів стала нацистська Німеччина на чолі з Гітлером. А нині на наших очах російські неоімперські радикали на чолі з Путіним брутально порушують міжнародне право й підписані РФ угоди. Анексовано Крим, розв'язана Росією війна на Донбасі вже забрала тисячі життів.

Популізм і радикалізм органічно взаємопов'язані. Без маніпулятивної популістської риторики, яка задурює людям мізки, не змушиш частину суспільства піти на радикальні, часто криваві заходи, порушувати норми загальнолюдської моралі.

Не було б терору у Франції без риторики Робесп'єра і Марата. Не було б німецького фашизму без Геббельса і лицедійства самого Гітлера. Не було б нинішнього суспільного психозу в Росії без путінської пропагандистської машини.

Радикалізм у новітній Україні особливо не приживався. Коли з'явилася була Радикальна партія, то це швидше нагадувало політичну клоунату. Але в Україні є й інші радикали, радикальніші

за Ляшка. І з не меншими політичними амбіціями. Сьогодні радикали готові на все, аби підвищити свої рейтинги перед виборами до місцевих органів влади 25 жовтня.

Історія демонструє: економічна криза, війна, бідність завжди були живильним середовищем для радикалізму.

Небезпеку, яку несуть радикальні сили для українського суспільства, яскраво продемонстрували події 31 серпня під Верховною Радою. Радикали вступали в сутички з міліцією, використовуючи підручні засоби. Риторика була відверто популістська і брехлива — про міфічний «особливий статус Донбасу», якого і близько немає у змінах до Конституції.

Врешті було кинуте бойову гранату в стрій правоохоронців. Результат — четверо загинули молодих хлопців, понад сотня скалічених і поранених. Серед них — десятки тих, хто воював на Донбасі.

Провідники тих акцій навіть

не вибачилися перед рідними і близькими загиблих. А й далі продовжують збурювати ситуацію, закликаючи разом з «побратимами» до нових масових акцій протесту.

Менш радикальні популісти теж підбурюють народ до «тарифних», «податкових», «депозитних» майданів.

Крім того, у парламенті ці пані й панове силкуються зірвати соціально-економічні реформи, що може призвести до дефолту та поглиблення економічної кризи й зниження рівня життя населення.

Відомо, що за «бунтівниками» стоять олігархи, які фінансують радикальні сили та їхні мітинги. Нова влада сильно обрізала їхні надприбутки від газу та корисних копалин, тому олігархи сплять і бачать, як повернути втрачене. Трагічні наслідки їхніх дій для України їх не обходять.

Триєдиний союз радикалів, популістів і олігархів сьогодні становить для України реальну небезпеку.

АКЦІЯ РАДИКАЛІВ ТА ПРОВОКАТОРІВ, ВНАСЛІДОК ЯКОЇ ЗАГИНУЛИ БІЙЦІ НАЦГВАРДІ

КАРИКАТУРА З ЗАРУБІЖНОГО САЙТУ GOCOMICS

РОСІЯ ЗАГАНЯЄ СЕБЕ В ГЛУХУ ІЗОЛЯЦІЮ

Путінська Росія шалено активізувалася на сирійському напрямку. Але Захід швидко розгадав справжній задум Путіна: річ не в боротьбі з тероризмом, а в намаганні торгуватися з Заходом щодо України й у підтримці диктаторського режиму Асада

«НЕМАЄ жодних сумнівів, що в Сирії Москва бореться за дозвіл на заморожування конфлікту на Сході України», — пояснив польський газеті «Жечпосполита» колишній заступник міністра закордонних справ Польщі Павел Коваль.

Німецьке видання «Франкфуртер Альґемайне» пояснює поспіх Москви в розгортанні військової присутності в Сирії наміром Путіна виступити на засіданні Генасамблеї ООН 28 вересня. Щоб було чим торгуватися.

Зцим же експерти пов'язують і певне затишшя в зоні АТО.

Але Захід не тільки розгадав викрутаси Путіна, а й дав зрозуміти: обман і торги не пройдуть. Заяви дипломатів стосуються найвразливішого місця Путіна — санкцій.

Помічник держсекретаря США з питань Європи та Євразії Вікторія Нуланд заявила, що США не мають наміру скасовувати санкції проти Росії, поки та не поверне Крим і не врегулює ситуацію на Донбасі. Одночасно міністри країн ЄС у Брюсселі продовжили термін санкцій стосовно більш як півтори сотні осіб, визнаних винними в розпалюванні війни.

А прес-секретар Білого дому Джошуа Ернест застеріг, що Росія може зіткнутися з міжнародною ізоляцією, якщо продовжить надавати підтримку

президентові Сирії диктатору Башару Асаду.

НАТО явно не довіряє тимчасовому затишшю в зоні АТО. Колишній генеральний секретар цієї організації Андерс Фог Расмуссен заявив: НАТО може надати зброю Україні, якщо сепаратисти й Росія порушуватимуть режим припинення вогню на Донбасі.

Президент України Петро Порошенко в інтерв'ю «Вашингтон пост» висловився про те, що головне покарання для Росії — це низькі ціни на нафту, вплив інвестицій і обмеження в технологіях. Саме комбінація цих трьох факторів буде найбільш ефективною для покарання агресора.

Схоже, Захід діє якраз за цим рецептом. Як повідомляє «Файненшел Таймз», обсяг прямих іноземних інвестицій у Росію за підсумками першого півріччя 2015 року скоротився на 46,1 відсотка, до \$2,81 млрд. За цим показником Росія поступається навіть крихітній Боснії і Герцеговині. Ціна на нафту завдяки скоординованій політиці Заходу, Саудівської Аравії та Ірану з'їхала до 46 доларів за барель (у бюджеті РФ закладено удвічі вищу ціну).

Навіть у Китаї ряд банків зупинив платежі з Росії, посилаючись на режим санкцій. Отже, Росія і справді заганає себе в глуху міжнародну ізоляцію.

ЮРІЙ АНДРУХОВИЧ

ПОГЛЯД

ДВА РОКИ ТОМУ Я ЖИВ У КОНФЛІКТІ ІЗ ВЛАДОЮ ТА СУСПІЛЬСТВОМ, НИНІ МАЄМО ІНШУ ДЕРЖАВУ

Письменника-поета Юрія Андруховича давно охрестили патріархом української літератури. На початку 1990-х своїми творами «Рекреації», «Московіада», «Перверзія» Андрухович започаткував нову віху в українській літературі, що творилася на тлі становлення незалежності...

У Маріуполі навіть не вірилося, що за 30 км – лінія зіткнення

■ Пане Юрію, я читала, що ви ось проїхалися з польським гуртом «Карбідо» по таких містах, як Харків, Запоріжжя, Маріуполь. Які у вас враження?

З цих трьох міст найбільше вразив Маріуполь, зокрема тим, що я побачив там неочікувано спокійне, комфортне життя.

І не вірилося в те, що десь за тридцять кілометрів проходить лінія зіткнення.

Приймали нас усюди добре, але там, на Сході, в залах відчувалося якесь особливе захоплення, я б сказав – нервове захоплення.

■ Може, люди там більше, ніж деінде, зголовилися за якимись культурними перформансами?

Так, це само собою. І вони дуже дякують, що до них приїхали... У Львові чи Івано-Франківську вам ніхто не скаже: дякуємо, що ви приїхали до нас виступити. А там люди дякують за такі речі.

■ Які позитивні зміни в постмайданному суспільстві можете відзначити?

Передусім те, що в усіх містах діють мережі активістів, волонтерів, небайдужих людей. Відчувається якась всеукраїнська взаємодія між ними.

Відсоток таких активістів невеликий, але він є вирішальним щодо змін у країні.

У Маріуполі, наприклад, мені казали, що попри сильний вплив Ахметова, зміни все одно є, що самі люди змінюються. І я їм вірю, бо люди справді змінюються.

Не можна цілі регіони пускати на самоплив

■ Київ мав би активніше боротися за ці міста на Сході?

Звичайно, адже в суспільстві є певні очікування.

І ці очікування пов'язані з тим, що там врешті від влади відійдуть ті, хто вже добряче набрид за енну кількість років.

Не можна цілі регіони пускати на самоплив, як це було за Ющенка, – мовляв, заради збереження єдності країни дозволимо там місцевим «елітам» робити все, що вони хочуть. Це неправильно.

■ Чи щось змінилося особисто у вашому житті після Майдану?

У мене простір такий, що мало залежить від зовнішніх чинників. Можу сказати лише про одну зміну... Відколи Янукович став був Президентом, я жив у країні, з якої, гадав, треба буде поїхати. Умовно кажучи, я перебував у конфлікті з владою цієї країни і, відповідно, з її суспільством, бо якщо воно проголосувало за таку владу, такого Президента, то навіть залишатися в ньому?!
Тепер я живу в іншій країні. Вважаю, що знову виникла ситуація, коли Україна стала державою з відкритим майбутнім і має всі підстави змінюватися на краще.

Люди все менше сприймають російську попсу

■ Зараз в Україні почали значно більше слухати українську музику... Недавно проїжджала мимо Палацу «Україна» в Києві, і помітила, що на афішах – лише наші співаки. Попсові, але наші. Чи можемо говорити про якийсь прорив в українській культурі?

За великим рахунком, масштабних змін я поки що не бачу. Хоча вони є. Наприклад, наш проект з «Карбідо» – не масова культура, а складне поєднання музики й текстів. Але всюди були заповнені зали, нас добре приймали.

Так, мабуть, на горизонтальному рівні відбуваються певні кількісні зміни: стає більше людей, передусім молодих, котрі готові сприймати альтернативні нетрадиційні форми культури, які вже не ведуться на попусу, передусім я маю на увазі російську попсу.

Проте поки що це все одно меншина... Оскільки я в цьому беру участь достатньо довго, то можу бачити позитивні зміни, але не революційні. Хоча еволюційно зростає аудиторія, зацікавлена чимось новим, сучасним, українським.

■ А хто має проштовхувати революційні зміни в культурі?

Колись у Москві в колі російських культурних діячів, які ще у 80-х спричинилися до розпаду Радянського Союзу, покійний Ілля Кормільцев (відомий тим, що писав тексти для «Наутилуса Помпіліуса», а потім розсварився з лідером групи Бутусовим) видав фразу, яка мені запам'яталася назавжди. Мовляв, чому в 1991 році ми повалили Радянський Союз, перемогли комунізм, але в культурі революції не відбулося? Тому що «не розстріляли» Пугачову. І її не тільки «не розстріляли», вона ще більше домінувала надалі, і це свідчило, що насправді 1991 року система не змінилася.

Цього «розстрілу» Пугачової в нас і зараз не відбулося. Добре, хоч Кобзон уже не виступає в Україні... Це вже великий стрибок порівняно з попередніми часами.

Утім, масове тому і є масове, що має спиратися на більшість, але якісні зміни визначає не ця більшість, а певна меншість.

У культурній політиці нічого не треба винаходити

■ На вашу думку, чи виник би конфлікт на Сході, якби гуманітарна політика в Україні була іншою?

Нам залишається тільки гадати... На мою думку, перебільшують, коли кажуть, що люди на Донбасі були покинуті Києвом і лише дивилися російське телебачення, яке їх одурманювало, і ось тепер вони такі бідні, бо стали жертвою цього всього. Гуцули в Карпатах теж покинули Київ, і в них теж тільки російські телеканали...

Я кілька тижнів тому був на Гуцульщині й жажнувся, коли побачив, що в їхніх телеприймачах доступні всі провідні російські канали, і майже тільки їх вони й дивляться. Але це не стало причиною появи якоїсь «Верховинської народної республіки». Тобто не треба перебільшувати роль пропагандистських чинників.

До порядку денного в нашої гуманітарній політиці, як на мене, має бути включено максимальний ступінь наближення до європейських норм. Тобто ми насправді не мусимо нічого винаходити, відкривати, придумувати.

Не треба вишукувати якісь свої специфічні закони, пов'язані з культурою. А просто вивчити, як функціонує культура в Німеччині, Польщі, Австрії, Франції... І проаналізувавши це все, просто вивести для України прийнятні норми.

■ Чимало людей виказують розчарування тим, що реформування країни відбувається не так швидко, як би хотілося...

Думаю, ступінь розчарування не є такий критичний, але загроза справді є. Ще якихось півроку-рік, і може бути пізно... Дуже бажано все-таки діяти більш радикально і чесніше.

Треба переставати бути політиками і починати бути державними діячами.

Я розчарований росіянами, які повернулися в рабство

■ Часто лунають голоси на підтримку якихось більш радикальних шляхів вирішення ситуації на Сході, аж до наступу на агресора... Який ви бачите варіант розвитку подій та розв'язання проблеми?

Може, і настане такий момент, але зараз у наших інтересах тягнути час, домовлятися про мир. Росію це виснажує більше, ніж нас. Але в цьому процесі ми завжди отримуватимемо допомогу Заходу – і вистоймо. А Росії ніхто не приїде на допомогу, і таким чином вона загнеться.

Вважаю, нам треба триматися тієї лінії поведінки, яка є сьогодні. Крім того, українців по всій країні об'єднала не перемога Майдану і не втеча Януковича – нас об'єднала агресія Путіна, загроза втратити країну. Тобто Путін за лічені тижні досягнув того, що нам не вдавалося зробити з 1991 року.

Таким чином, у тієї частини суспільства, яка не знала, куди себе віднести, з'явилося дуже окреслене розуміння, хто такі «наші», а хто «чужі», вороги, хто відбирає наші життя. Це така собі радикальна форма набуття національної ідентичності.

■ А як ви особисто сприймаєте російське суспільство? Чи маєте відчуття ненависті?

Ні, не маю. Я взагалі працюю над собою, аби не ненавидіти будького, у тому числі їх. (Сміється). А росіянами я просто розчарований. Я розчарований, що вони повер-

нулися в рабство, а може, й не виходили звідти... Розчарований, що їм добре в рабстві, що вони задоволені цим станом. Це хворе суспільство, у якому більшість підтримує абсолютного злочинця. І це велика проблема для їхніх сусідів, передусім для нас, тому що все це так просто не закінчиться.

Водночас нам треба жити з усвідомленням того, що інших сусідів нам ніхто не дасть. Ми нікуди від них не переселимося, тому нам треба більше сил і терпіння в цьому співіснуванні з ними. Я не хочу вживати слово «протистояння», бо воно колись закінчиться, і нам треба буде досягнути певного рівня саме співіснування. І це буде дуже складний процес.

■ Відгородитися бетонною стіною – це вихід?

Це не вихід, бо в нас із ними не 90 кілометрів кордону, як, наприклад, зі Словаччиною, а 2200. Бетонну стіну такою протяжністю хіба що раби в Стародавньому Китаї могли будувати... А плюс маємо кордон із Білоруссю, яка в будь-яку хвилину може виявитися частиною чогось іншого. Тому про стіну можна думати, стіною можна погрожувати, але не думаю, що це для нас реальний вихід.

■ Чи не для кожного митця, який чогось досяг на культурному просторі в Україні, така структура, як Міністерство культури, завжди є подразником... А як ви ставитеся до державної політики у культурній сфері?

Проблема передусім у тому, чи взагалі потрібне таке міністерство. Але якщо воно вже є, то б мало, очевидно, займатися клубами, театрами, сільськими бібліотеками... Наприклад, аби в усіх сільських бібліотеках був Інтернет, щоб там була достатня кількість комп'ютерів. Тобто таке міністерство мало б бути організатором. Натомість воно займається якимись «білими», «чорними» списками... Усе це дуже сумнівне.

Зіпсовані політичними інтригами політики не повинні управляти міністерствами. Що ж до Міністерства культури, то там апіорі складно щось змінити, бо саме воно є частиною системи, яку треба змінювати, реформувати.